אין ווײַן-קעלער.

— און אז דער טרעגער, וואָס אונדזער ערד און וועלט אף זײַנע אקסל טראָגט, ווערט אמאָל מיד זי צו טראָגן, גיט ער זי א צווייטן, זײַנעם א פרײַנט, א ליידיקגייער, איבער, און אליין לאָזט זיך אין שענק אוועק...

אן אפדערנאכט אמאָל, ס׳איז פינצטער און אומהיימלעך, קומט ער אין א גרויסער שטאָט, וואָס צו גאָט און צו מענטשן, אָן. דאָרטן איז נעבן א גאס א רוישיקער א הינטערגאס און פון מענטשן אָפגעטון פאראנען. ליגט דאָרט אין א מויער איינעם א סקלאד־קעלער צופוסנס, פירן אין קעלער ארײַן עטלעכע טרעפּעלעך אראָפּ. טרעפט מען זיך דאָרט אין א שטוב א נידעריקער, אין אן אלטער און מיט צימערן איינעקע, און די ווענט אין די צימערן זײַנען מיט עפּעס א שווארצן לאק א גלאנציקן באשמירט, און אף די ווענט די שווארצע — אלטע בילדער עפּעס רויט־געפארבטע הענגען. שטייען אין די צימערלעך אלטע טישן נאָך פון אמאָל פארבליבענע, פּראָסטע הילצערנע און נאָר ווײַס גערייניקט, און בא די טישן בענק אלטע, אויכעט פּראָסטע און לאנגע, און ווערליק אייניקע מענטשן זאָלן זיך אף זיי זעצן, און די צימערלעך זײַנען נידעריקע, און פון די ווענט קוקן אף זיי די אלטע בילדער מיט אמאָליקע שיקורים, גרויסע לײַט און היגע באזוכער אראָפּ.

קומט אהין דער וועלט־טרעגער צו גיין אינאָוונט, און די צימערלעך זײַנען שוין פארנומען, און בא יעדן טיש פּאָרן, מאנסבלען מיט פרויען זיצן, און אין איינעם א צימער נאָר מאנסבלען געפינען זיך, געפינט ער זיך דאָרט אן אָרט בא א טיש, זעצט זיך אוועק און הייסט דעם דינער זיינעם א וויין זיך דערלאנגען. דערלאנגט ער אים, און אנקעגן דער עוילעם איז שוין א באטרונקענער, און די פּענימער זײַנען זיי שוין פון ווײַן און פון טרינקען רויט, און זייערע אויגן שוין נישט גלײַך קוקן, נאָר צעשווומענע און צעמישטע זײַנען. און אמאָל איינער און אמאָל אן אנדערער כאפּט זיך פון זײַן אָרט שוין אוף, אום צו דעם, וואָס אים אנקעגן זיצט, מיט זײַן גלאָז זיך גלעזלען, אָדער אזוי זיך גלאט, פון שיקרעס אן אויסגעשריי צו אויסשרײַען.

מאכט זיך דאָרט א יונגער עוילעם אמאָל באם טיש, יונגע געלערנטע, וואָס זײַנען נאָך פון טאלמידים־בענקל נישט אראָפּ, און צווישן זיי רײַך־קינדער, און אזוינע, וואָס רײַבן זיך און האלטן זיך נעבן רײַכע, ביליקע טרוימער און וואָלוועלע שענק־גײַסטער, וואָס מיינען די וועלט פאריכטן און איר ביזאהעריקן געשטעלטן שטייגער מיט ווערטער צעשטערן — צעשרײַען און צעהיצן זיי זיך אינמיטן טרינקען, צעגוואלדעווען און צעטומלען זיך, איינס דאָס אנדערע ניט הערנדיק, און איינער א מער היציקער, שטעלט זיך ארויס און טומלט זיך מער פון אלע, שרײַט אויס און קאעסט זיך אף דער וועלט:

— זי האָט זיך פארשולדיקט, אז די האָר זײַנען נישט אירע.

— אין טפיסע זי, די אָנזעצערן, — שרײַען אנדערע, און מיט די פויסטן אין טיש קלאפּן.

— באם באלעבאָס פון „סאגענאָער״ *) (אזוי הייסט דער שענק) זי פארזעצן! — פאלט אײַן דאן איינעם.

— אין איר מיט א לאָך מאכן, פולווער, און זי אופרײַסן! — שרײַט א צווייטער.

— פעטער! — קערעוועט זיך דאן א שיקערער צום וועלט-טרעגער, וואָס אָפּגעזונדערט בא זײַן טיש זיך זיצט — ווער זײַנט איר און וואָס טוט איר דאָ?

— דער וועלט־טרעגער בין איך! — באקומט ער אן ענטפער.

— ווער?! — הערט יענער ניט אײַן און גלויבט ניט דעם געהערטן.

— דער וועלט־טרעגער! —

— כא, כא, כא — צעלאכט זיך יענער און אף א קאָל צו זײַן כעווריע קערעוועט זיך:

— כעווריע, הערט נאָר, ווער עס זיצט דאָ מיט אונדז! דער וועלט־טרעגער איז ער.

און די כעווריע לויפט זיך צום טרעגער דאן אָן, און מיט שפּאָט און שיקרעס רינגלען אים בא זײַן טיש ארום, האלטן אים פאר מעשוגע און די וועלט פאמעלעך צו טראָגן אייצענען און זען זי ניט אראָפּוואַרפן, אום כאָלילע זי נישט צעברעכן — וואָרנען...

— גוט — איז דער טרעגער מאסקים.

— אן אוויירע נאָר זײַן מי, קיינער וועט דאָך אים פאר דער טירכע נישט באצאָלן, — זאָגט דאן איינער.

DER NISTER

In The Wine Cellar

And whenever the carrier who carries our earth-and-world upon his back grows weary of carrying, he hands it over to someone else, a friend of his with nothing to do, and the carrier goes off drinking . . . .

One evening, when it was dark and eerie, he came to a large and respectable town. There, just off a bustling street, lay a deserted alley. And there, in a brick building you can find a storage cellar. You can enter the cellar by going down a few narrow steps. People gather there in several old rooms with low ceilings, and the walls of these rooms are covered with enamel, a shiny black, and on these walls, on the blackness, there are old pictures painted red. Inside these rooms you'll find old tables, leftovers from the past, plain wood, and scoured white, and next to the tables old benches, likewise plain, and long, so that several people can sit on them, and the ceilings are low, and from the walls the old portraits of old-time drunkards, great men and visitors, are gazing down.

When the world-carrier arrived in the evening, the little rooms were already filled, couples were sitting at every table, but in one room there were only men to be found, and here he found a place at a table, sat himself down, and asked the waiter to serve him wine. So he served him, and the clientele was already drunk, the faces were red from wine and drinking, and their eyes couldn't see straight, they were blurred and bewildered. And every so often one drinker or another would jump up from his seat to clink glasses with the man across from him, or simply, in his drunkenness, let out a yell.

At one table, there was a bunch of young men, young scholars who hadn't left their school benches yet, and among them rich children, and people who hang around the rich: Cheap dreamers and chintzy drinkers, who think they can make the world over and talk away its present condition. And they yell and they rage as they drink, and they shout and carry on, no one listening to anyone else, and one of them, the hottest head, sticks out from the crowd and carries on more than anyone else, and hollers and shrieks at the world:

"The world is up to its ears in debts, and even its hair is not its own."

"Send it to prison—it's bankrupt!" others shouted, banging their fists on the table.

"Pawn it," one of them threw in, "sell it to the owner of The Blind Man." (That was the name of the tavern!)

"Put a hole in it, stick in some powder, blow it up!" someone else hollered.

"Hey cousin!" a souser turned to the world-carrier, who, at his table, was sitting aloof. "Who are you and what are you doing here?"

"I'm the carrier of the world!" was the answer.

"Who?!" The souser didn't quite get it, and didn't quite believe what he got.

"The carrier of the world!"

"Hahahaha!" He burst out laughing and, turning to his boon companions, he cried:

"Gang, get a load of who's sitting here with us! The carrier of the world!"

And the gang dashed over to the world-carrier, surrounding his table in drunken mockery, they thought he was crazy and they advised him to carry the world gingerly, and warned him not to drop it, or else it might break, God forbid! . . . .

"Okay!" the carrier agreed.

"What a waste of effort, no one's gonna pay him for his trouble," said one of them.

"There are certainly better lines of work around," said another.

— אוואדע גיבן בעסערע פּאַרנאָסעס — זאָגט דאַן אַ צווייטער.

און די כעווורע איז זיך לעסאָף מעיאעש פון אים און לאָזט אים אַף זײַן אָרט בא זײַן זיצן און זײַן מעשוגאַס איבער, קערט זיך צו איר אָרט און איר טרינקען אום, אזוי אַף לאַנג און ביז שפּעט אינאָוונט אַרײַן, און ביז אַלע ווערן דאָרט אַף זייערע ערטער אײַנגעשלאָפן, ווער דעם קאָפּ און די הענט אַף דעם טיש אָנגעשפּאַרט, ווער אַפן אַקסל בא זײַן כאַווער, און ווער אזוי, אַף זײַן אָרט און גלײַך זיצנדיק; ווערן זיי אזוי אײַנגעשלאָפן, און קיינער וועקט זיי ניט, ווײַל פון „סאַגענאָער" טרײַבט מען ניט קיין מענטשן, און „סאַגענאָער" איז אי באַטאָג, אי באַנאַכט אָפן, און מענטשן קענען וויפל זיי ווילן זיך פאַרברענגען; און האַלבע נאַכט ווערן די צימערלעך טאַקע אָפּגעליידיקט, אָבער ווער ס'בלײַבט נאָך, בלײַבט, ווער סע טרינקט, טרינקט, און ווער ניט — קאָן אזוי זיצן... זיצט זיך אזוי ווײַטער דער טרעגער, און אין זײַן צימערל איז שוין קיינער ניטאָ, אויסער יענע נאָר, וואָס שלאָפן, און אויך די צימערלעך זײַנען שוין ליידיק, און די נאַכט-דינער בא די עקן טישן און אָן אַרבעט דרעמלען. און אין שטאָט דער רויש האָט זיך שוין אײַנגעשטילט, און אין גאַס, ווו „סאַ-גענאָער" געפינט זיך, גייט שוין נישט קיינער, נאָך ווען-ניט-ווען אַ פּאָר פיס פון אַ פאַרשפּעטיקטן אַהיימגייער פאַרבײַ די נידעריקע פענצטערלעך, וואָס צום דרויסן קוקן, פאַרבײַגיין דערהערן זיך...

שטעלט זיך דאַן אין צימערל פון טרעגער דער נאַכטשלעפער אַרײַן, נישט באַמערקט פון קיינעם און פאַרבײַ די דרעמלענדיקע דינער דורכגעגאַנגען. און אָט איז ער אַף דער שוועל שטיין גע-בליבן. און אָנגעטאָן איז ער אין אַ טיגערפעל אזוינער, ווי אין אַ רעקל אָן אַרבל, און דער עק פון טיגער שלעפּט זיך אים אַ טויטער און באָמבלענדיקער נאָך. און אליין זעט ווי געדראָלן און רויט-פאַרבלאָזן אויס, פון באַשטענדיקן טרינקען און וואָס אויך איצט איז אונטער דער קויסע, וואָס ער האָט ערגעץ אַנדערש און שוין נישט איינע דאָרט אַרײַנגעכאַפּט. שטייט ער און האַלט זיך אַף דער שוועל דאָרט שוואַכלעך, אָבער נאָך וואָס ער איז דאָ געקומען, ווייסט ער נאָר, און אַז עמעצער דאָ אינטערעסירט אים, זעט מען אַף אים; דערזעט ער דעם וועלט-טרעגער דאַן בא זײַן טישל זיצן, גייט ער צו אים צו, ווי צו זײַנעם אַן אַלטן באַ-קאַנטן, קומט אים צום טיש אונטער און פאַרנעמט אַן אָרט אַנקעגן, דערלאַנגט אים אַ האַנט צום גריסן און לאָזט זיך אַף אַ בענקל אַראָפּ.

— ווי גייט עס? — פרעגט ער באַם וועלט-טרעגער, זיך אַראָפּזעצנדיק.

— גוט, און באַרג-אַרויף.

— און וואָס איז די גדולע דײַנע, דאָס, וואָס דו טראָגסט אָט די שיקורים אָן געלט? —

און דער שלעפער ווײַזט דאָ דעם טרעגער אַף די אַנקעגן שלאָפנדיקע נאַכט-פאַרשוינען אָן.

— ניין, — ענטפערט אים דער גײַסט, — און ווי בא דיר?

— שלים!

— וואָס אזוינס? —

— די פרומע זײַנען אויסגעשטאָרבן און נישטאָ, און די, וואָס זײַנען פאַרבליבן, איז כאַפּט זיי, ווי זאָגסטו, דער טײַוול.

— איז בא וועמען ביסטו געבליבן?

— בא איינעם אַ שטיקל פרײַנט נאָר.

— און ווער איז ער?

— ער איז קליין און נישטיק, דאַר און שוין הויט און ביין, און זײַן פּאָנעם איז אים געל געקנייטשט, און ערד איז אים אין די קנייטשן. די אויגן האָבן זיך אים צעמישט, זײַנע ווײַסלעכער האָבן די שוואַרצלעכער פאַרגאָסן, אַ גראָ וואַסערל איז אים שוין אין די אויגן, און אַז ער פאַרטראַכט זיך אַמאָל מיט זיי, זעט ער שוין, ווי נישט אַף דעם אוילעם אויס: דאָ האָט שוין נישט וואָס צו טון, וואָס ער האָט געהאַט, האָט ער אויסגעבראַכט, ווײַן און ווײַבער האָט ער זײַנע קליינע קויכעס אָפּגעגעבן, און איצט איז ער אזוי פאַרבליבן, און אַלע אָוונט נאָר האַלוצינאַציעס באַפאַלן אים...

ווי ער קומט נאָר אין זײַן באָכערישער היים אינאָוונט, ער פאַרמאַכט נאָר די טיר נאָך זיך, דרייט דאָס ליכט אַרויס און בלײַבט אַליין אין צימער, אזוי רירט זיך אים באַלד אַ וואַנט אויף אַנקעגן, אַ לײַכטער שאָטן טוט זיך אים אַ ווײַז דאָרטן, און פריִער שוואַכלעך און נישט אָנגעזעען, אָבער באַלד וואַקסט אַ פאַרשוין פאַר אים אויס — אַ הויכער און אַ ציכטיקער, מיט גלאַטע האָר פאַרקעמט און מיט אַ שרינט אזוינעם, מיט לעצטע מאַנירן און אין אויג אַ מאָנאָקל. באַווײַזט ער זיך צו מײַן פרײַנט, נעמט זיך אַ פּלאַץ באַם טיש אים אַנקעגן, אַ פוס אַף אַ פוס פאַרלייגט, האַלט זיך פרײַ און נישט געצווונגען, און מײַן פרײַנט איז שוין צו אים צוגעוווינט, ער שרעקט זיך נישט פאַר אים, און אַף זײַן אומגעבעטן קומען האָט שוין מיט דער האַנט אַ מאַך געטון...

און די לעצטע צײַט האָט ער מײַן פרײַנט מיט אַזאַ באַזוך באַפוילט: ער האָט זיך אַוועקגעזעצט, עפּעס געשוויגן אַ צײַט, און מײַן פרײַנט האָט אין דער האַנט בא אים עפּעס אַ מעשונע סייפערל באַמערקט: שוואַרצע טאָוולעך און שוואַרצע בלעטלעך און אויך עפּעס אַן פאָרמאַט אַן אומגעוויינלעכער.

— וואָס איז דאָס? — האָט ער בא אים אַ פרעג געטון.

— טאַקע פון [illegible]

And the drinkers eventually gave up and left him there to sit and be crazy, they went back to their places and their drinking, on and on, into the night, until they had all gone to sleep where they were, some with their heads and arms on the table, some on a neighbor's shoulder, and some just sitting up straight. They fell asleep, and no one awoke them, because no one ever throws you out of The Blind Man, it's open day and night, and people can carry on as long as they like. At midnight, the rooms are actually cleared out, but whoever is staying simply stays, whoever is drinking drinks, and whoever isn't—can just sit.... So the carrier sat on, and there was no one left in his little room except for those who were fast asleep, and the other rooms were also empty, and the night waiters, idle at the table corners, were napping, and the bustle in town had faded out, and the alley outside The Blind Man was deserted, only the occasional feet of someone going home late and passing the low windows could be heard....

At this point, into the carrier's room walked the night-wanderer, unnoticed by anyone and passing the napping waiters. And there he halted at the threshold. He was wearing a sort of tigerskin, like a sleeveless jacket, and the tiger's tail came after him, lifeless and dangling. And he himself looked red and puffy and bloated from constant drinking, and was still in his cups, which he had drained somewhere else and not just one. He stood there at the threshold barely holding himself up, but he knew what he was after and his face showed someone here was of interest to him. The moment he saw the world-carrier sitting at his table, he went over to him as though they were old friends, came to his table, and sat down opposite him, shaking his hand.

"How are things?" he asked the world-carrier.

"Fine, going uphill."

"And what are you so happy about? The fact that you're carrying these drunkards without pay?"

And the wanderer pointed to the nightbirds sleeping all around them.

"No," the carrier answered him, "what about you?"

"Bad!"

"How?"

"The pious are dead and gone, and the people still left are being grabbed up by, how do you say, the devil."

"And who are you left with?"

"I live with a distant relative?"

"Who is he?"

"He's small and slight, skinny and bony, and his face is yellow and wrinkled, and there's earth in the wrinkles. His eyes are messy, the whites have flooded the blacks, the sockets are filled with a gray liquid, and if he ever gets dreamy-eyed he looks other-worldly. He has nothing to do in *this* world, whatever he's had he's spent, whatever energy he had he devoted to wine and women, and that's how he is, and every evening he's afflicted by hallucinations....

"Whenever he comes home at night to his bachelor's quarters, he closes the door behind him, switches off the light, and stays all alone in his room, and soon the opposite wall starts to move, a pale shadow appears to him, at first feeble and faint, but then a man emerges before him—tall and neat, his hair smooth and carefully parted, his manners impeccable, and with a monocle in his eye. He appears to my relative, sits down at the table, opposite him, crosses his legs, remains informal and relaxed, and my relative has gotten used to him, he's never frightened by him or his unbidden arrival, he just waves....

"Recently though, he visitated my relative with his visit. He sat down, and kept silent for a spell, and my relative noticed he was holding a peculiar book: black covers and black pages, with a bizarre format.

" 'What's that?' he asked him.

" 'I brought it for you, I wanted to show you.'

" 'What is it?'

" 'What they wrote about us.'

" 'Who about whom?'

" 'A few millenia from now about our millenium.'

"And the man handed him the book, and my relative took it and peered inside. And the book wasn't anything like our books, it wasn't printed with black ink on white paper, but the other way around—white on black. And my relative couldn't read the writing and he couldn't make out the book at all. So he gave it back for the man to read to him. And the man read: It was all one to him—a writing from thousands of years ago, a writing from thousands of years from now, and he said that the book came from a black human race that took over the present world, without a single trace remaining of the whites, and only the history of the whites some-

וואָלט.

— וואָס אזוינס?

— וואָס מ׳שרײַבט פון אונדז.

— ווער פון וועמען?

— אין אייניקע יאָרטויזנט ארום פון אונדזער טויזנטער.

און דאָ האָט אים דער פארשוין דאָס סייפערל דערלאנגט, און מײַן פרײַנט האָט עס גענומען און אינדרין ארײַנגעקוקט. און נישט ווי אונדזערע איז יענער סייפער געדרוקט געווען, נישט שווארץ אף ווײַס פאפיר, נאָר פארקערט — מיט ווײַס אף שווארץ. און מײַן פרײַנט האָט דאָס קסאוו יענץ לייענען נישט געקענט און אין סייפער גאָרנישט ניט פארשטאנען. האָט ער עס צוריק דעם פארשוין אָפּגעגעבן, זאָל ער דאָרט לייענען. און יענער לייענט: ס׳איז אים אלציינס — קסאוו פון צוריק מיט טויזנטער, און קסאוו, וואָס שפּעטער מיט טויזנטער, און זאָגן זאָגט ער, אז דאָס בוך קער צו א מענטשהײַט שוין א שווארצער, וואָס האָט די איצטיקע וועלט פארנומען, און פון די ווײַסע איז שוין קיין זייכער נישט געבליבן, און נאָר די געשיכטע זייערע בלאָנקעט נאָך ווי־ניט־ווי אין די געדעכענישן ארום, און ווען־ניט־ווען דערמאָנט מען זיי.

און אזוי שרײַבט זיך דאָרט אין בוך: נאָך גרויסע געשלעגן און מילכאָמעס צווישן די ווײַסע, אז א גרויסער ייִעש איז זיי באפאלן, ווײַל אז צו זייער געטרוימטן שאָלעם, האָבן זיי געזען, וועלן זיי שוין נישט קומען, און אז בעסער ווי זיי זײַנען, וועלן זיי ניט ווערן, און וואָס זיי האָבן גוטס געהאט, האָבן זיי שוין אָפּגעגעבן, און זייער צײַט שוין צו עלטער בייגט זיך, און זייער בלוט און בארוף ענדיקט זיך, און אנדערע און געזינטערע דארפן זיי יארשענען קומען, און אויך די אנדערע וועלן מיסטאָמע נישט בעסער זײַן — האָבן זיך זייערע קליגסטע און אויסדערווײלטסטע אף א באראָט צונויפגענומען, און פאר די איבערגעבליבענע, פאר די פעלקער און פאר די פעלקערלעך זייערע, א באשלוס אָנגענומען: ענדע! און זאָל עס גיין, ווי עס גייט, בעסער מאכן איז אומעגלעך, און זאָרגן איז שוין ניטאָ פאר וועמען, און זאָל זיך יעדערער, ווי ער פארשטייט, זײַן לעבן ענדיקן, און פאר פרעמדן קלאל און פרעמדן פראט זיך קימערן איז א נארישקייט...

און דער געשיכטע־שרײַבער גיט דאָ צו און שרײַבט ווײַטער:

„און א געוויינלעכע דערשײַנונג און א טאָגטעגלעכע איז עס דאן געוואָרן, און אין די צײַטשריפטן איז דאָס פארצייכנט, און אין די טאָגבלעטער האָט מען דאן לייענען געקאָנט, אז אמאָל דאָ און אמאָל דאָרטן האָט מען יענע כאכאָמים, וואָס האָבן דעם באשלוס אָנגענומען, איינציקווײַז בא זיך אין די היימען אין די פרימאָרגנס אין די וואנעס און אין די באָד־צימערן געטראָפן, — אויסגעטאָנענע און אין די וואסערן זיצנדיק. אויסגעגאנגענע, און די וואסער איז פול בלוט געווען: זיי האָבן זיך די אָדערן געעפנט, און אזויערנאָך זייערע כעשבוינעס מיט דער וועלט פארענדיקט“...

און דער פארשוין מײַן פרײַנטס האָט דאָס לייענען פארענדיקט, דאָס סייפערל פארמאכט און מיט מײַן פרײַנט זיך איבערגעקוקט.

— איז וואָס? — האָט אים מײַן פרײַנט געפרעגט — זאָלן מיר זיך אויך אין יענע כאכאָמים פארשרײַבן?

— הם... — האָט דער פארשוין געשטאמלט — כ׳מיין, ס׳איז צײַט... ווייל פון אונדזער וועלט איז נישט צו האָפן...

און דער נאכט־שלעפער גיט דאָ צו:

— און מײַן פרײַנט מיט זײַן פארשוין זײַנען שוין פארשריבענע, און אויך איך בין צו זיי צוגעשטאנען.

— איז וואָס וואָלסטו געוואָלט? — פרעגט דאן דער וועלט־טרעגער באם שלעפער.

— האלטן מיר דיך נישט פאר נארישער פון אונדז, און איך בין געקומען אויך דיר דאָס פאָרשלאָגן.

— אין „צאר באלעכאיִם“ ארײַן?

— רוף עס, ווי דו ווילסט, און זאָל עס הייסן, ווי סע וויל זיך.

— ניין! - ענטפערט דער וועלט־טרעגער.

— און דײַן גדולע און דײַן בארג־ארוף? —

שווײַגט דערוף דער טרעגער. האלט נאָר זײַן קאָס אין די הענט ארומגענומען, און זײַן פּאָנעם איז פארטראכט צו די הענט געווענדעט, און אין „סאגענאָער“ שוין גרויסע נאכט־שטילקייט הערשט דאן, און די יונגע־לײַט, וואָס אין טרעגערס צימער באם טיש שלאָפן, שלאָפן שוין איצט אף א גרויסן עמעס, און אויך די דינער, די אף־נאכט־פארבליבענע, עפעס פארזונקען און

how or other flickers about in their memories and sometime or other someone remembers them.

"And the book says: 'After great battles and wars between the whites, when a great despair came over them because they saw that they would never achieve the peace they had been longing for, and that they would never become any better than they were, and that they had already given away anything good they had had, and that their time was drawing to a close, and that their blood and their mission were coming to an end, and that others, stronger ones, were to inherit them, and that these others might not be any better—then they brought their best and most carefully chosen minds together for a conference, and then, for the survivors, for their big and little nations, they passed a resolution: THE END! Let it be, there was no way of doing better, and there was no one left to bother about, let everyone end his life however he wished, it was senseless to worry about another group or another individual.'

"And the historian adds, and goes on to say:

"'And it became a normal and regular occurrence, the magazines wrote it up, and you could read about it in the daily newspapers: Sometimes here and sometimes there, one after another, those sages who had passed the resolution were being found, every morning, in their homes, in their bathrooms, in their tubs, undressed and sitting in the water, quite dead, with the water full of blood. They had opened their arteries, thereby settling their accounts with the world....'

"The man finished reading to my relative, closed the book, and exchanged glances with him.

"'What about it?' my relative asked him. 'Are we supposed to follow their example?'

"'Uhhh...' the man stammered, 'I mean, it's time... there's no hope for our world...'"

And the night-wanderer added:

"My relative and his man are already won over, and I've joined them myself."

"So what do you want?" the world-carrier asked the night-wanderer.

"We don't think you're any more foolish than we are, and so I've come to propose the same thing to you."

"For preventing cruelty to animals?"

"Call it whatever you like, it doesn't matter."

"No!" answered the world-carrier.

"And what about your joy, and your 'things are going uphill'?"

The carrier didn't answer. He merely clutched his winecup in his hands and turned his wistful face toward his hands, and The Blind Man was filled with a great nocturnal silence, and the young men sleeping at the carrier's table were sleeping now in truth, and the waiters as well, the ones who had stayed for the night, were drowsing and dozing, and sitting down on the corners of tables, for just a while, they remained seated, and the night-wanderer sat facing the carrier, sat there and waited for him....

"Ha!—" the carrier awoke from his quiet mulling, and more to himself than to his opposite he exclaimed:

"My joy? Yes.... Not long ago, from the farthest corners of the universe, at night, I heard something like a quiet shot. Was it a world going under, was it a world encountering, colliding with, another world, I couldn't see.... However, I did see a window on earth, in a little house, respond to that shot with a light shiver. And a man woke up there and got out of bed, and washed his hands and looked at God's universe, and said: 'Something has happened out in the world, we've got to pray, and we've got to think.'

"And he stood there and said:

"'What's happened up there? I can't tell whether a heavenly body has exploded or a new sphere has been born, it's not clear; but whatever it is, it's happened, and it's linked with eternal life and divine death, and perhaps it doesn't have any mouth, and someone has to be its mouthpiece, and I've been found worthy, and I heard it in my sleep, and I am already standing before God, outside his mansion and window, and the waking world-carrier is occupied, bearing his burden and labor, and who shall speak for what has happened?'

"And I was the carrier at the time, on the world's beaten path, and I heard the singing of rare spheres, and I was carrying my weighty burden, my holy and heavy load, when I caught the words of that man, and I bent my shoulders more and took the yoke more deeply upon myself, my yoke and my labor, my love and my joy...."

"We've heard the like from you before," the night-wanderer broke in, "have you nothing new, world-carrier?"

"Doesn't the old mean anything to you?" the carrier asked angrily.

פאַרדרעמלט זײַנען, און בײַ די עקן טישן, ווי אויף א ווײַלע נאָר, זיך צוגעזעצט, זײַנען אַזוי זיצנדיק פאַרבליבן, און דער נאַכט־שלעפער זיצט אַנקעגן טרעגער, זיצט און וואַרט אויף אים...

— האַ!...— וועקט זיך דער טרעגער דאַן פון שטיל־פאַרטראַכט־זײַן אויף, און מער, ווי צו זײַן אַנקעגן־זיצנדיקן, צו זיך אַליין טוט א זאָג:

— מײַן גדולע? יאָ... כ׳האָב געהערט נישט לאַנג, ווי אין די ווײַטסטע וועלט־רוימען האָט באַנאַכט אַמאָל עפּעס א לײַכטער שאָס געטון. צי א וועלט איז דאָרט אונטערגעגאַנגען, צי א וועלט מיט א וועלט האָבן זיך אָנגעשלאָגן און באַגעגנט, האָב איך נישט געזען, נאָר געזען האָב איך, ווי אויף דער ערד און אין א שטיבעלע איינעם האָט א פענצטער אויף יענעם שאָס מיט א לײַכטן ציטער זיך אָפּגערופן. און א מענטש האָט זיך דאָרט אויפגעוועקט און איז פון זײַן געלעגער אַראָפּ, און די הענט האָט ער געוואַשן, און אויף גאַס דרויסן אַרויסגעקוקט, און געזאָגט האָט ער: עפּעס איז איצט געשען אויף דער וועלט, מ׳דאַרף דערויף בעטן, און מ׳דאַרף זיך באַדענקען.

און ער האָט זיך אַוועקגעשטעלט און געזאָגט:

— „וואָס ס׳איז פאָרגעקומען פונויבן, איז מיר נישט קלאָר, צי א הימל־קערפּער האָט געפּלאַצט, צי א נײַע וועלט־געראָד איז געבוירן, ווייס איך נישט; אָבער וואָס ס׳זאָל דאָרט נישט זײַן — איז דאָס געשען, און מיט אייביקן לעבן און מיט געטלעכן טויט איז דאָך דאָס פאַרבונדן, און עפשער האָט דאָס נאָך אָדער שוין קיין מויל נישט, דאַרף דאָך דאָס עמעצער פאַרן מויל ברענגען, און איך בין דאָך דער זוכע, און איך האָב דאָס פון שלאָף דערהערט, און איך שטיי שוין פאַר גאָט, פאַר זײַן דרויסן אין פענצטער, און דער וואַכנדיקער וועלט־טרעגער איז איצט פאַרנומען, מיט זײַן מאַסע און זײַן מי צו טראָגן, און ווער זאָל פאַרן געשעענעם דאָס וואָרט זאָגן?"

און געווען בין איך דער טרעגער דאַן, אויף דער וועלטס וועג אויסגעטרעטענעם, און ווײַטע געזאַנגען פון זעלטענע הימל־גערעדער האָב איך געהערט, און געגאַנגען דאַן בין מיט מײַן מאַסע אָנגעלאָדן, מיט דער הייליקער און שווערער. האָב איך די רייד פון יענעם מענטשן דערהערט, האָב איך דאַן מײַנע אַקסל אײַנגעבויגן און טיפער אויף זיך דעם יאָך גענומען, מײַן יאָך און מײַן מי, מײַן ליבע און מײַן גדולע...

— ענלעכס אויף דעם האָבן מיר שוין געהערט פון דיר — האַקט דער נאַכט־שלעפער דעם טרעגער אינמיטן איבער — עפּעס נײַעס, וועלט־טרעגער, האָסטו?

— און דאָס אַלטע איז דיר ווייניק? — פרעגט דער טרעגער בערויגעז.

— ניין, דערעסן... און דײַן מענטש איז א נאַר, און זײַן מויל מאָלט נאַרישקײַטן.

— און וואָס וואָלסטו געזאָגט?

— אויסגעשפּיגן און געגאַנגען שלאָפן...

און אַנשוויגן אויף א ווײַלע ווערן דאַן ביידע. דער טרעגער לאָזט ווידער זײַנע אויגן צו זײַן קאָס אַראָפּ, און דער נאַכט־שלעפער קוקט אויף אים און ווי זײַן נאַרישן אומשולד באַדויערט. שטעלט זיך דאַן אויף דער שוועל דער נאַכט־וועכטער אַרײַן, און אויך ער און נישט באַמערקט פון קיינעם. פון דער שטילער גאַס אין „סאַגענאָער" קומט צו גיין, אין אָנגעפּעלצטער, און קײַלעכיק מיט בגדים אָנגעפּאַקטער, און אויף זײַן ברוסט א היטער־פײַפעלע הענגט אים, אויף טאָמער עפּעס מאַכט זיך, און טאָמער עפּעס אומרויִקס אין גאַס געשעעט — צו פײַפן און די אַרומיקע היטער צו מודיע זײַן. קומט ער אַרײַן, און א שווײַגער איז ער, און מיט טרעגער און שלעפער שוין לאַנג באַקאַנט. זעצט ער זיך צו זייער טישל צו און פאַרנעמט אַן אָרט דאָרט מיט זײַן אָנגעפּעלצטקײַט — און טרעגער מיט שלעפער זײַנען צופרידן מיט זײַן קומען, און ביידע אויף אים זייערע בליקן און זייער אויפמערקזאַמקײַט ווענדן.

— און וואָס זאָגסטו, היטער? — ווענדעט זיך צו אים מיט שפּאַס דער שלעפער.

— זאָג, זאָג, — ענטפערט דער היטער, — זאָג, וואָס דו ווילסט, מ׳הערט דיך א היפּש ביסל, מ׳שלאָפט בעמיילע.

און דער היטער ווערט אַנשוויגן, און ער איז ערנסט־היטעריש אין זײַן שווײַגן, און דער שלעפער ווענדעט זיך דאַן אָפּ פון אים, און צום טרעגער דאַן קערעוועט זיך: —

— דערצייל עפּעס, טרעגער, אַהיים איז נאָך פרי צו גיין, די נאַכט איז נאָך גרויס, און דו האָסט דאָך באַגעגענישן.

און דער גײַסט פאַרטראַכט זיך אויף א ווײַלע, דערמאָנט זיך אָן עפּעס און טוט א זאָג:

— הער־זשע, שלעפער, און פאַרשטיי.

און דער טרעגער דערציילט:

"No, I'm sick of it... and your man is a fool and he spouts foolish things."

"And what would you have said?"

"I would have spit and gone to bed...."

And both remained silent for a while. The carrier again dropped his eyes to his cup, and the night-wanderer looked at him as though pitying his foolish innocence. At this point, the night watchman came over the threshold, and he also entered unnoticed, from the quiet street into The Blind Man, all bundled up in fur, roly-poly in his clothes, with a watchman's whistle dangling on his chest, in case anything were ever to happen, were ever to stir up the street—to whistle and inform the other watchmen. And in he came, a man of few words, an old friend of the carrier and the wanderer. He sat down at their table and filled out a place with his bundled-up-in-fur-ness—and the wanderer and the carrier were happy to see him, and the two of them turned their eyes and their attention to him.

"What do you say, watchman?" the wanderer turned to him in a joking mood.

"Say, say," replied the watchman, "say what you like, people hear you a lot, they sleep as a matter of course."

And the watchman fell silent, and earnest and watchful in his silence, and the wanderer turned away from him, and addressed the carrier:

"Talk to us, carrier, it's still too early to go home, the night is still enormous, and you've had experiences, the carrier mulled for a moment, and remembered something, and said: 'Listen, wanderer, and understand.' "

And the carrier began to talk.

Just the other night, he said, he had run into Aquarius, the water-bearer, with his pole and his pails across his shoulders, and the pole stretched across the breadth of his back, and the pails were bobbing about, and idly water-bearing he came walking toward him.

"And so I peered into the pails, and I saw they were parched and thirsty. So I looked at him and asked what was going on, it appeared as though the pails had run dry, and how long hadn't they seen a well? Whereupon he replied: 'Virgo the Virgin is getting married, and I want to pass her by with empty buckets.... I was the one who got her to heaven, I got her a place among the constellations, and she's marrying someone else.'

" 'What do you mean?' "

Aquarius' Tale

Her father was a fallen angel, he lived with an earthwoman, they had a child, and he coveted and was satiated, and thought of the heavens and earth as his own. But then, upon such angels, the punishment fell, and heaven had to close to them, and they were condemned not to return—they were given a tiny moment of time, and whoever wanted to use it could. Many of the angels, however, were busy with their earthliness and their wives, and thus they missed their moment, and wailing, and akin to men, they were left behind, and only a few of them perceived, and bethought themselves of the time, and up and back, in that moment, they went. Among these few was the virgin's father, and he didn't want to go back up alone, he wanted to take his wife and the fruit of her womb, so quickly and first he handed up his child, and I happened to be standing in the sky, watching him doing the handing, and I grabbed from his hands and took it over, and he wanted to boost up his wife, and then himself, but that very moment the heavens closed up, and the angel with his wife in his hands in the air found himself standing before a sky that was shut and bolted up.

And now the child was in my hands, and at first I didn't know what to do, but gradually it got used to me, and I was its father and mother. And I brought it up, and I got to like it, and it was always around me when I worked, and when I drew water from the well and showered the world with rain and plenty, and I always kept it at my side, and I never left it as a waif.

And when she was growing up and the other constellations saw her with me, they watched her and praised her to the skies, and some were even envious of her, and then of me for having her so close all the time.

Now in those days the heavenly spheres and constellations were still unsettled, and every now and then a star would

— דאָ נישט לאַנג, — זאָגט ער, — האָט ער דעם מאזל־עמער באַגעגנט. מיט זײַן שטאנג און מיט זײַנע עמער אף די אקסל, און די שטאנג איז אים אף דער ברייט פון דער פלייצע געלעגן, און די עמער האָבן זיך אים געבאָמבלט, און ליידיק וואסער־פירעריש איז ער אים אנקעגן געקומען. האָב איך אים ארײַנגעקוקט אין די עמער און זיי טרוקן און צעלעכצט געזעען. האָב איך זיך צו אים געווענדעט און בא אים „וואָס איז די מײַסע?" — א פרעג געטון, וואָס עפּעס די עמער טרוקן און ווי לאנג שוין דעם ברונעם נישט געזעען — זעען אויס? האָט ער מיר געענטפערט: מאזל־יונגפרוי*) האָט כאסענע און איך וויל איר מיט ליידיקן איבערגיין... אדאנק מיר איז זי אין הימל ארופגענומען, אדאנק מיר האָט זי אן אָרט צווישן די מאזאָלעס באקומען, און איצט גייט זי צו א פרעמדן זײַן.

— וואָס הייסט?

— איר טאטע איז פון די געפאלענע מאלאָכים געווען, ער האָט מיט אן ערד־פרוי געלעבט, ער האָט מיט איר א קינד געהאט, און געגלוסט און זיך געזעטיקט, און געמיינט, אז הימל און ערד זײַנען זײַנע. איז דאָך אָבער דערנאָכדעם אף אזוינע מאלאָכים די שטראָף אויסגעפאלן, און דער הימל האָט זיך פאר זיי פארשליסן באדארפט, און אף צוריק ארופצוקומען איז זיי שוין נישט באשערט געווען, — האָט מען זיי נאָר א קליינע רעגע צײַט געגעבן, און ווער ס'האָט געוואָלט האָט זי אויסנוצן געקאָנט. זײַנען אָבער פון די מאלאָכים פיל אין זייער ערדישקײַט און מיט זייערע ווײַבער פארנומען געווען, האָבן זיי פארזאמט די רעגע, זײַנען זיי אף קלאָג און אף מענטשן־צוגלײַך אונטן געבליבן, און נאָר אייניקע פון זיי האָבן זיך געכאפּט און באדענקט אין דער צײַט, און אין יענער רעגע האָבן זיך צוריק ארופגעכאפּט. צווישן יענע איינציקע איז אויך דער מאזל־יונגפרויס פאָטער געווען. האָט ער אָבער נישט נאָר זיך אליין, נאָר אויך זײַן ווײַב און איר פרוכט פון איר לײַב ארופנעמען געוואָלט, האָט ער אף גיך צום ערשטן דאָס קינד ארופדערלאנגט, און איך בין גראָדע באם הימל און באם ארופדערלאנגען געשטאנען, און איך האָב עס פון זײַנע הענט א כאפּ געטון, האָב איך דאָס איבערגענומען, און יענער האָט דאָס ווײַב געוואָלט ארופגעבן און דערנאָך אויך אליין ארוף, האָט זיך שוין אָבער אין דער רעגע דער הימל צוגעשלאָסן, און דער מאלעך איז מיטן ווײַב אין די הענט אין דער לופטן שוין פאר א פארשלאָסענעם און פאר א צוגעמאכטן הימל שטיין געבליבן.

און דאָס קינד האָט זיך אין מײַנע הענט געטראָפן, און די ערשטע צײַט האָב נישט געוווּסט וואָס צו טון דערמיט, אָבער דערנאָך האָט זיך עס צו מיר צוגעוווינט, און איך האָב דעם א טאטן און א מאמען פארביטן. און איך האָב דאָס דערצויגן, און דאָס קינד איז מיר ליב געוואָרן, און באשטענדיק איז דאָס מיט מיר בא מײַן ארבעט געווען, ווען איך האָב פון מאזל־ברונעם געשעפּט און דער וועלט אראָפּ רעגן און שעפע געגעבן, און געהאלטן האָב דאָס בא דער זײַט באשטענדיק, און קיינמאָל דאָס אליין און אף הפקר נישט אָפּגעלאָזט.

אז ס'איז אונטערגעוואָקסן, און אז די אנדערע מאזאָלעס האָבן דאָס דערזעען בא מיר, האָבן זיי דאָס באטראכט און געלויבט אלע, און אייניקע פון זיי האָבן זיך אפילע דערין מיסקאַנע געווען, און דאן אויך אין מיר, וואָס האָב עס אזוי נאָענט בא זיך טאָמיד.

און אזוי ווי אין יענע צײַטן זײַנען נאָך הימל־גערעדער און מאזאָלעס נישט פעסט געווען און פון צײַט צו צײַט פלעגט זיך נאָך אמאָל א שטערן אויסגליטשן, פאלן און פון דער ראָד פעלן, האָט זיך טאקע אמאָל געמאכט, און איינער א שטערן־מאזל איז ניכּיענדיק פון וועג אראָפּ און ערגעץ ווו פארבלאָנדזעט, צי אין א טהאָם אראָפּ, האָט אונדז אין ראָד דאן א באזעצער געפעלט, און איינס אן אָרט איז דאָרט ליידיק געשטאנען, האָבן זיך מאזאָלעס צונויפגענומען און באשלאָסן: דאָס אָרט דעם קינד און פון מיר דערצויגנס אָפּגעבן, און — נישקאָשע: שעמען דערמיט איז זיך נישט געווען, און געשײַנט האָט דאָס ניט ווייניקער פון אנדערע, און ליב געווען איז דאָס מער פון אנדערע, און דאָס קינד האָט דאָס אָרט פארנומען, און א גלײַכע צווישן גלײַכע געוואָרן.

און דאָס קינד איז מיר טײַער געוואָרן, און דאָס קינד איז דאָך צו מיר נעענטער, ווי צו אלעמען, געווען, און געטון האָט דאָס אָן מיר גאָרנישט, און נאָך יעדער מינדסטער זאך פלעגט עס זיך צו מיר ווענדן, ווײַל, ווי געזאָגט, טאטע־מאמע האָט דאָס נאָך שוואך געקאָנט, און איך האָב העם פארביטן טאטע־מאמע.

און איך פלעג דאָס אראָפּקוקן לערנען, ווי אזוי ס'זאָל זיך פאר דער מאזל־ראָד האלטן און דאָס קעפּל זאָל זיך דעם נישט פארדרייען, און אמאָל פלעגט דאָס בא מיר דעם עמער בעטן, איך זאָל דעם אָנווײַזן, ווו און וואָס צו באגיסן, און איך האָב דעם נישט אָפּגעזאָגט און דעם געגעבן, און דאָס קינד האָט שוין די ערד געקאָנט, און זומער און ווינטער געוווּסט, און ווי סע פירט זיך אין זומער און אין ווינטער, און אָפט, ווען זי האָט אזוי דעם עמער געהאלטן, פלעגט זי זיך פארטראכטן, און אמאָל נישט דערגיסן און אמאָל איבערגיסן, ווי א קינד, און איך האָב געשמייכלט און איך האָב איר מויכל געווען אף דעם, וואָס זי האָט מיר דאָרט „אָפּגעטון".

slide away and would fall from the zodiac and be gone, it really happened every so often, and a constellation would stray from its path and wander off, perhaps into some gulf, and in the zodiac a tenant was gone, a place stood vacant, so the other signs got together and resolved to give that spot to the child I had raised and—fine, there was nothing to be ashamed of, she shone no less than the others, and she was lovelier than the others, and the child took the place, and she became an equal among equals.

And I grew so fond of the child, and I felt closer to the child than anyone else, and she never did a thing without me, and she came to me for the least little thing, because, as I've said, she barely knew her parents, and I had taken the place of her parents.

And I would teach her how to look down, and how to hold herself in the zodiac and not to get dizzy, and sometimes she would ask me, the waterman, to show her what to douse, and I never said no, I gave her the bucket, the child already knew the earth, and she knew the summer and winter, and what to do in summer and winter, and often, as she held the bucket, she would lose herself in daydreams, and douse too little or douse too much, like a child, and I would smile and forgive her for what she had "done to me."

And the child kept growing, and I grew to love her, and she took on forms as a *certain* kind of those children do, and she began attracting me, and frequently and secretly I would watch from the side, and she didn't know, and she didn't guard against me, but I did guard against others, and guarded *her* against anyone else: How did they act toward her, how did they look at her, who glanced at her, and to whom did she pay the most attention . . . .

I didn't notice anything except her loyalty and devotion to me, and I was glad and I was cheerful, and deep down I looked forward to the time when she would grow some more, and I would grow close to her, and I would explain to her what was impossible then, and in the meantime I guarded her, and allowed no one else to look at her. And the years wore on, and I kept looking after her, and she kept looking down at the earth, and she didn't really like the earth, and often she would call to me and show me in back and below.

"Uncle Aquarius, what doesn't grow of yours?"

"What doesn't?"

"Something you water and keep watering: Those grasses and those trees of yours."

"But the trees are tall."

"You call that tall? How come they never reach the sky?"

"That's as high as they're fated to grow."

And she would turn away from the earth, and walk away from me, hurt and disappointed, and she would go to the other constellations, to pursue another interest with others and not with me . . . . And they would tell her things and spend a lot of time with her, and all of them told her what they knew and brought out the loveliest things they had, and told about bygones and made up never-was's, and she heard and hung on their every word, and she believed anything, especially the unbelievable, and they thought up things that she had never even seen any traces of on the earth or found any signs of among the constellations; she fell in love with the tales of higher-stars, and they provided her with such, and they never spared their fantasies.

Now she became a stranger and hardly ever came to me, and no longer took any part in my earth work, and she would sit in seclusion, and it was hard to get her out of her seclusion. And in the evenings, after sundown, she would sit down on her star bed and for hours on end before falling asleep she would stare at the sky and the faraway stars . . . .

At this point I felt it was the right time, and I wanted to let her know how I felt, because I could see why the constellations were so occupied with her and why the constellations were so attentive to her, because she brought them all such joy, and everyone was so happy to be around her; so, one evening, when they had all gone to bed, I whispered in her ear—that when all were asleep and all in the zodiac was still, she was to come out to me, I would wait for her, I wanted to talk to her at the well . . . .

She didn't understand, she looked at me, and stared at me in amazement, unwontedly, and yet, unsuspectingly, she promised to come and she kept her promise . . . . I waited at

און דאָס קינד איז געוואָקסן, און איך האָב דאָס ליב גע[...] קריגן, און פאָרמען זיינען בא דעם געוואָרן, ווי בא דעם געוויסן מין פון יענע קינדער, און רייצן האָט דאָס מיך גענומען, און אָפט און פארבאָרגן פלעג דעם שוין נאָכקוקן פון א זייט, און דאָס קינד האָט נישט געוווסט, און דאָס אונטערגעוואקסענע האָט זיך נישט געהיט פון מיר, אָבער איך פאר אנדערע האָב זיך שוין יאָ געהיט, און אנדערע צו איך שוין אין געהיטקייט געהאלטן: ווי האלט מען זיך צו איר, ווי קוקט מען אף איר, ווער האָט אף איר אן אויג געוואָרפן און ווער פון אלעמען ווערט מער געאכט פון איר...

און איך האָב גאָרנישט ניט באמערקט, אויסער איר גע־טרײַשאפט און איבערגעגעבנקייט צו מיר, און איך בין צופרידן געווען און אופגעלייגט זייער, און אין הארצן האָב שוין אף דער צייט ארויסגעקוקט, ווען זי וועט נאָך מער אונטערוואקסן, און איך וועל צו איר נאָענט צוקומען, און דאָס, וואָס איצטער איז נאָך אומעגלעך, וועל איר שפּעטער אופקלערן, און דערווײַל האָב זי געהיט און קיין פרעמר אויג אף איר רוען נישט געלאָזט. און אזוי איז א צייט אוועקגעאנגען, און איך האָב איר אין איין נאָכקוקן געהאלטן, און זי פלעגט אף דער ערד אראָפּקוקן, און די ערד איז איר עפּעס ניט געפעלן, און אָפט פלעגט זי מיך צורופן, און אף הינטן און אף אראָפּ מיר אָנווייַזן:

— פעטער, מאזל־עמער, וואָס וואקסט בא דיר נישט?

— וואָס נישט? —

— דאָס, וואָס דו באגיסט און האלטסט אין איין באגיסן: די גראָזן און די ביימער דיינע.

— די ביימער זיינען דאָך הויך.

— דאָס איז הויך בא דיר? און פארוואָס דערלאנגען זיי דעם הימל נישט?

— מער איז זיי נישט באשערט און נישט געגעבן.

און זי פלעגט זיך פון דער ערד אָפּקערעווען, און פון מיר [...]וי א באליידיקטע און אנטוישטע אוועקגיין, און אוועקגיין פלעג [...]אן צו אנדערע מאזאָלעס, און בא אנדערע און שוין נישט בא [...]יר אן אנדער אינטערעס צו זוכן... און יענע פלעגן איר דער־[...]יילן און מיט איר פיל צייט פארברענגען, און יעדערער האָט [...]יר, וואָס ער האָט געוווסט, דערציילט, און אלע פלעגן פאר [...]יר דאָס שענסטע, וואָס זיי האָבן געהאט, ארויסברענגען, און [...]ערציילן פלעגן איר פון געוועזנס, און אויך נישט געוועזנס [...]לעגן פאר איר אויסטראכטן, און זי האָט געהערט און אלעמען [...]ן מויל געקוקט, און א שטארק־גלויביקע איז זי געווען, און [...]ן אומגלויבלעכעס האָט נאָך מער געגלויבט, און יענע האָבן [...]ר איר אזעלכעס אויסגעקלערט, וואָס אף דער ערד האָט זי פון דעם קיין שפור נישט געזעען, און אויך צווישן די מאזאָלעס קיין סימען פון דעם ניט געפונען; האָט זי זיך אין מייסעס פון העכער־מאזאָלעס פארליבט, און מאזאָלעס האָבן איר צוגע־שטעלט אזוינע, און מאזאָלעס האָבן נישט געקארגט פאר איר קיין אויסגעטראכטס.

פלעג זי איצט א פארפרעמדטע זיין און צו מיר שוין זעלטן קומען, און אין מיין ערדארבעט קיין אָנטייל נישט גענומען, און אין אָפּגעזונדערטקייט פלעגט שוין זיצן, און שווער איז זי שוין ארויסבאקומען געווען פון איר אָפּגעזונדערטקייט. און אין די אָוונטן, נאָך זון־זעצן, פלעגט זיך אף איר מאזל־בעטל ארופזעצן, און לאנגע שאָען פאר איר אנשלאָפן ווערן פלעג אף הויכע הימ־לען און אף די ווייַטע שטערן קוקן...

און אָט יענע צייט האָב שוין פאר רעכטפארטיק געפונען, און אין יענער צייט האָב איר שוין מיין ווילן געוואָלט אופדעקן, וואָרעם געזעען האָב איך, אז נישט אומזיסט זיינען מאזאָלעס פארנומען מיט איר, און נישט אומזיסט גיבן איר מאזאָלעס אזוי־פיל אופמערקזאמקייט אָפּ, ווייל פיל פרייד האָט זי פאר אלעמען געשאפן, און גליקלעך פילט זיך יעדער אין איר נאָענטקייט צו זיין; האָב איך איר איינמאָל א פארנאכט, ווען אלע זיינען שלאָפן אוועקגעגאן, אין אויער אייַנגערוימט — אז אלע וועלן אנשלאָפן ווערן, און אז אלץ אין ראָד בא אונדז וועט שטיל ווערן, זאָל זי צו מיר ארויסגיין, איך ווארט אף איר, איך דארף זי באם ברונעם האָבן...

האָט זי ניט פארשטאנען און מיך אָנגעקוקט, און זיך פאר־וווּנדערט און מיך באטראכט, ווי נישט געוויינלעך, און דאָך, און נישט כוישעד זייַענדיק גאָרנישט, האָט מיר צוגעזאָגט און גע־האלטן איר צוזאָג... און איך האָב זי געווארט באם ברונעם, און א לעוואָנע איז דאן אופגעגאנגען; און אף דער ערד איז דאן א זומערנאכט געווען, און פון דאָרטן האָט זיך פיל גוטס און ערדשאפט געטראָגן, און פארבאָרגענע רייכעס פון וועלדער און טייכער פאר באָרגענע. איז זי צו מיר אָנגעקומען און בא מיר א פרעג געטון:

— וואָס איז, פעטער? וואָס האָסט מיך באדארפט עפּעס פארבאָרגן?

the well, and a moon went up, and summer night drew over the earth, and from there a lot of good things and earthliness came wafting up, and secret fragrances from secret woods and rivers; and then she came and asked me something:

"What is it, Uncle Aquarius? What did you have to say to me?"

"Nothing," I could feel her estranged question, I answered it and looked at her in the moonlight. "Sit down."

And she sat next to me on the edge of the well, and I reached out my arm and wanted to put it around her—

"You're all wet, and you smell of water, Uncle."

And she pushed away my arm and gave it back to me. And I couldn't say a thing to her, but then I did say that I couldn't sleep nowadays, and that I was very fond of her, and that she ought to spend some of the evening with me . . . and she spent it as best she could, and she sat with me until she felt sleepy, and I told her to go to bed, and I looked after her long after she left, and thus, remaining with nothing at all, I mulled that evening for a long, long time.

And the constellations kept telling her stories, and they looked at her from all around, and she didn't notice, and in her unawareness of herself was more than happy; and she herself was happy, and her beauty rejoiced in her, and her beauty was prepared for others, and not for me and not for any of the constellations: her prince was a *higher* constellation.

Once, looking up at the sky, one evening when I couldn't sleep, I caught sight of a woman in veils. With a thin web across her face, and fully wrapped and fully covered, she was standing and staring at other constellations. I could see that her hidden gaze was fixed on Virgo, guarding her sleep, watching her bed, and coming into her dreams . . . . I couldn't understand it because what I saw was so out of the ordinary, it seldom occurs even in the heavens, so I stared and I never turned my gaze, until she went away from where she was. . . . The next morning, she whom I yearned for came to my well, and because I was lost in thought when she arrived, she called to me and called my name:

"Uncle, hey, Uncle!"

"What's up?" I started and caught sight of her.

"I had a dream last night."

"What kind of dream?"

"My mother came to me, all dressed up and in veils, and I couldn't see her face, but she stood over my bed, and talked to me, and said to me:

" 'Daughter, your father wanted to raise me to the skies, and that was why he had to stay on earth, and you were privileged, you were set among the constellations, now see if you can do something and raise us too.'

" 'And what should I do, Mother?' I asked.

" 'Love the lofty,' she answered. —"What did she mean, Uncle?"

"I don't know," I replied, and I became earnest.

And she walked away and she went to ask the other constellations, and they explained it all to her, the way they felt they ought to explain it, and they all set her thinking that her time was coming, that her time for love was coming soon, and all eyes were rejoicing with her, everyone loved the way she looked, and her mother had come to tell her it was time, and that she had said she ought to seek her love among the lofty.

And she thought to herself, and looked up at the welkin, and looked around among the stars, to find some explanation for the question of her youth . . . .

And after a certain time had gone by, I saw him one night, next to that star, her father standing, a man like any man, but with the face of a former angel, and he had no wings, as angels have, but instead of wings he had a bag—he looked like an earthly penitent, and he was standing there, and staring at his daughter, and in the morning she came to me again and with a new dream:

"Uncle, my father appeared to me!"

"And what did he say?"

" 'Love is aloft and love is below; there's no need to *fall* into great love.'—I don't understand, Uncle!"

"Neither do I."

Then she went to ask others again, and they told her what they had to tell. And she was starting to understand, and to reach the very beginning of that awareness. . . . She started casting glances about and in that time and in great youth she

— גאָרנישט — האָב איך, איר פאַרפרעמדטע פראַגע דערפילט, איר געענטפערט און זי פאַר לעוואָנע באַטראַכט — זעץ זיך.

און זי האָט זיך נעבן מיר אויפן ראַנד פון ברונעם אַוועקגעזעצט און איך האָב צו איר א האַנט אויסגעשטרעקט און זי אַרומנעמען געוואָלט.

— ביסט נאַס און שמעקסט מיט וואַסער, פעטער.

און זי האָט מיר די האַנט אָפּגעווענדט און זי מיר צוריק דערלאַנגט, און איך האָב איר שוין גאָרנישט זאָגן געקאָנט, און געזאָגט האָב איך, אַז עפּעס קאָן נישט אַנשלאָפן ווערן די לעצטע צײַט, און אַז זי איז מיר זייער ליב, און זאָל זי מיט מיר א שטיקל אָוונט פאַרברענגען... און זי האָט פאַרבראַכט, ווי פאַרבראַכט, און געזעסן מיט מיר ביז זי איז שלעפעריק געוואָרן, און איך האָב זי זיך לייגן אָפּגעשיקט, און לאַנג איר דאַן נאָכגעקוקט נאָך איר אַוועקגיין, און אַזוי און מיט גאָרנישט ניט בלײַבנדיק, האָב איך לאַנג דאַן נאָכגעדענקט יענעם אָוונט.

און מאַזאָלעס האָבן איר ווײַטער דערציילט, און מאַזאָלעס האָבן אונטן־אַרומער געקוקט אויף איר, און זי האָט ניט באַמערקט און איבערגליקלעך אין איר אומוויסן פון זיך געווען; און געווען איז זי דאַן גליקלעך, און די שיינהײַט האָט זיך געפרייט אין איר, און די שיינהײַט איז פאַר אַנדערע אָנגעגרייט געווען, און נישט פאַר מיר און נישט פאַר מאַזאָלעס קיינעם: איר באַשערטער איז העכער מאַזאָלעס געווען.

אַמאָל האָב איך, אין הימל קוקנדיק, אין אָוונט איינעם, ווען איך האָב נישט געקאָנט אײַנשלאָפן, נעבן א שטערן איינעם א פאַרשלייערטע פרוי דערזעען, מיט א דין געוועב איבערן פּאָנעם אַראָפּגעלאָזט, און אײַנגעהילט און אײַנגעוויקלט איז געשטאַנען און צו אונדזערע מאַזאָלעס געקוקט. געזען האָב איך, אַז איר קוק, דער פאַרשטעלטער, איז צו מאַזל־יונגפרוי געווענדט, איר שלאָף באַוואַכט, אויף איר בעטל קוקט, און קומט איר איצט צו כאָלעם... האָב איך נישט פאַרשטאַנען גאָרנישט, ווײַל דאָס זעונג איז אומגעוויינלעך געווען, און אויך אין הימל מאַכט זיך עס זעלטן, האָב איך געקוקט דערויף און דאָס פון אויג נישט אַראָפּגעלאָזט, ביז ס'איז פאַרגאַנגען און פון יענעם אָרט נישט געבליבן... אויף מאָרגן איז זי, די געגאַרטע מײַנע, צו מיר צום ברונעם אונטערגעקומען, און אַזוי ווי איך בין פאַרטראַכט און פאַרנומען געווען בעשאַס איר אָנקומען, האָט זי מיך אָנגערופן און מיך „פעטער" א רוף געטון:

— פעטער, הא, פעטער!

— וואָס איז? — האָב איך זיך א כאַפּ געטון און זי דערזעען.

— א כאָלעם האָט זיך מיר באַוויזן.

— וואָס אַזוינס?

— ס'איז צו מיר מײַן מאַמע געקומען, אָן אָנגעטאָנענע און א פאַרשלייערטע, און איר פּאָנעם האָב איך נישט געזעען, נאָר זי איז איבער מײַן בעטל געשטאַנען און זי האָט זיך אָנגערופן און מיר אַזוי געזאָגט:

— טאָכטער, דײַן טאַטע האָט מיך אין הימל געוואָלט דערהייבן און איבער מיר איז אויך אַליין אויף דער ערד פאַרבליבן, און דו האָסט די זכיה געהאַט און דו ביסט צווישן די מאַזאָלעס אײַנגעזעצט געוואָרן, זע, טו פאַר אונדז און דערהייב אונדז.

— און וואָס זאָל איך טון, מאַמע? — האָב איך געפרעגט.

— ליב דאָס דערהייבנע — האָט זי מיר געענטפערט. — וואָס האָט זי געמיינט, פעטער?

— כ'ווייס ניט — האָב איך געענטפערט, און איך בין ערנסט געוואָרן.

און זי האָט מיך פאַרלאָזט און צו אַנדערע מאַזאָלעס זיך אָנפרעגן געגאַנגען, און יענע האָבן איר אויפגעקלערט, און ווי יעדער פון זיי האָט פאַרשטאַנען איר אויפצוקלערן, און אַלע האָבן זי אויפן געדאַנק אַרויפגעפירט, אַז איר צײַט דערנעענט זיך, און אַז איר ליבע־צײַט קומט אָן שוין, און אַלע אויגן פרייען זיך מיט איר, און אַלעמען איז איר קערפּער ליב, און אַז איר מוטער איז איר צו וויסן געבן געקומען אויף דער צײַט, און אַז געזאָגט האָט זי, אַז איר ליבע זאָל זי צווישן הויכן זוכן.

און זי האָט זיך פאַרקלערט, און זי האָט אַרויף קוקן גענומען, און זי האָט צווישן די שטערן געזוכט, א באַשיידעניש אויף איר יוגנט־פראַגע צו געפינען...

און אין א שטיקל צײַט אַרום האָבן נעבן יענעם שטערן ווידער אין א באַנאַכט אַמאָל איר פאָטער שטיין דערזעען. א מענטש, ווי אַלע מענטשן, אָבער מיט אַן פּאָנעם פון אַן אַמאָליקן מאַלעך פאַרבליבן, און קיין פליגל האָט ער נישט געהאַט, ווי מאַלאָכים, נאָר אויפן אָרט פון פליגל איז בא אים א טאָרבע געהאַנגען — ער האָט ווי אַן ערדישער באַלטשוווע אויסגעזעען. און ער איז געשטאַנען און אויך אויף זײַן טאָכטער געקוקט, און אויף מאָרגן איז זי ווידעראַמאָל צו מיר און שוין מיט א נײַעם כאָלעם געקומען:

saw herself, and she had already heard of such things, and had understood more than she had heard; and I found that time was the very last, and if not now then all was lost. In the first case, whatever came her way, she would go and leave me, and let herself be led away at the first call of a stranger, anyone.... And I saw that the stars knew what I meant, and that they were laughing at me below. And having despaired of attaining her love, they were bursting with envy, and wanted to destroy my chances too....

So I found a time, and once, when walking with brimming buckets, I caught sight of her and I asked her to halt with my buckets, and I stood before her, and standing there I revealed to her all the things that were in my heart. And so on, and so forth, and ever since she had come to the sky my gaze had always been turned to her, and ever since she'd been growing up I had never let her out of my care, and guarded her against all other eyes, and longed, and yearned for the time to come, and now my well was for her, and the welfare of the world was hanging on her given word. And if she became the mistress of my well, it would pour all its goodness upon the earth and turn the world back into a Garden of Eden, and she was the world to my well, and my well loved her more than the world....

She stood there and heard what I had to say, and she seemed to be lost in her thoughts, and then, when I took her pensiveness for approval, for fondness, and I remembered the things I had done for her, I wanted to put the buckets down, and set them aside and go up to her, I knocked the buckets over, and the water poured out, and she burst out laughing and sobered me up from my haste:

"Ha ha ha, Uncle, you've spilled your water.... Hahaha, Uncle, what did you say?"

I couldn't go up to her and I couldn't move, and she went away and vanished from sight, and from then on we didn't meet, and each of us avoided the other, and our paths would never cross, and we never spoke of it again....

And the constellations found out, they managed to guess, she never told them anything, they shouldn't be told, and whenever I happened to be walking past, they would point their fingers at me, and smile, and their eyes would wink at one another....

And she remained free for a while, and didn't belong to anyone, until one day she laid eyes upon *him*, saw him and rose in love with him, saw him, and with all her heart and soul, the way a young girl, and a girl like her, can fall in love....

He was the star, the one near whom her father and mother appeared to her, and it happened at nightfall again, when after a day of work, I was wandering around our constellation garden, around the fence, and I kept looking inside, but I wouldn't go inside, because she was inside, and spending her time by herself, rather than going to bed as usual. And the garden was filled with a peculiar evening-tree-hush, and even more than in the trees the hush was resting on the white, sandy paths, and the garden was fragrant with constellations, and with earthly goodness that the earth had brought up from its depth. I saw that next to that star a child had appeared, an infant, a little messenger, and the child was holding a lantern, and the lantern was burning, and the child was holding it as though preparing to start on a journey. And the star became bigger than a star, and grew, and grew out in his roundness, and yet he was covered and darkened up, but on one of his sides, and right on the edge, a thin round blade of light was sharpened and honed, and it looked like the roundness of the sickle of a moon during the early days of its being. —The brightness illuminated the star, and a face in the star began to appear, and that very moment, I, on my side of the garden, and she, on her side of the garden, we noticed the face, and she lifted her hands up to her head, and brushed back her hair, and felt slightly embarrassed and shifted her eyes from looking there, and the star was looking at her, and he saw me too, and he felt a little embarrassed then, and the child with the tiny lantern separated from its place, and then down, and to us, and straight to the garden, and to her, in her embarrassment, it came. And the child was coming, and lighting the way, and every so often she stole a glance, and noticed the child and its coming. And she was nervous and couldn't stay put, and the child kept coming from aloft, and it came directly to her in the garden. And

— פעטער, מײַן טאטע האָט זיך מיר באוויזן!

— און וואָס געזאָגט?

— „ליבע איז אין דער הייך, ווי ליבע אין דער נידער; אף גרויסער ליבע איז מען נישט מעכוייעוו צו פאלן״ — איך פארשטיי נישט, פעטער!

— איך אויך נישט.

און זי איז ווײַטער צו אנדערע אוועקגעגאן, און זיי האָבן איר ווײַטער געזאָגט, וואָס געזאָגט. און זי איז שוין דאן צום סייכל געקומען, און צום געוויסן אָנהייב פון יענעם באוווסטזײַן... און ארומקוקן ארום זיך האָט זי גענומען, און אין יענער צײַט און אין גרויער יוגנט זיך דערזעען, און הערן פון אזוינע זאכן האָט זי שוין געהערט, און פארשטאנען האָט זי שוין מער, ווי געהערט; און איך האָב יענע צײַט שוין פאר דער לעצטער געפונען, און אז אויב נישט איצט, איז פארפאלן: אין ערשטן פאל, וואָס וועט זיך איר מאכן, וועט מיך פארלאָזן, און אפן ערשטן רוף פון א פרעמדן עמעצן וועט געוויס זיך אָפרופן... און מאזאָלעס האָב איך געזעען, אז מײַן מיין פארשטײ׳ען, און אז אונטן־ארום שפעטן פון מיר, און פון זייער אייגן איר־ליבע־צורדערגרייכן האָבן זיך מעיאעש געווען, און דערפאר זײַנען זיך אין מיר מיסקאנע, און ווילן אויך מיר די זאך צעשטערן... האָב איך א צײַט דאן געפונען, און איינמאָל, ווען איך האָב זי גייענדיק מיט פולע עמער דערזעען, האָב איך זי אָפגעשטעלט מיט די עמער, בין איר אנקעגן געבליבן, און אזוי בלײַבנדיק מײַן גאנץ הארץ איר גענומען אופרעקן: און אזוי, און אזוי, און פון זינט זי אין הימל געקומען, איז צו איר מײַן אויג געווענדעט, און פון זינט זי האָט אונטערוואקסן גענומען, האָט זיך מײַן האשגאָכע פון איר ניט אָפגעטון, און פון אלעמענס אויגן האָב זי געהיט, און די צײַט דערלעבט, די אזוי געווארטע פון לאנג, און מײַן ברונעם איז פאר איר, און די גאנצע וועלט־שעפע פון איר וואָרט הענגט אָפּ: און ווערט זי זײַנע, אזוי וועט ער אף דער ערד זײַן גאנץ גוטס אָפּגעבן און פון דער וועלט צוריק א גאניידן מאכן, און זי איז די וועלט זײַנע, און זי איז אים ליבער פון דער וועלט...

האָט זי מיך אויסגעהערט און שטיין געבליבן, געשטאנען און ווי פארטראכט געווען, און דאן, און אז איך האָב איר פארטראכטקײַט פאר איר צושטימען אָנגענומען, פאר איר געניגטקײַט צו מיר, און מיר מײַן טאָן־פאר־איר און זאָרגן געדענקענדיק, האָב איך אף גיך די עמער ארָאפּלאָזן געוואָלט, זיי אוועקשטעלן און צו איר זיך דערנעענען, האָב איך די עמער א קער געטון און זיי אויסגעגאָסן, און זי האָט זיך צעלאכט און מיך פון מײַן אײַלעניש ניכטער געמאכט:

— כא, כא, פעטער, איר האָט דאָך די עמער אויסגעגאָסן...

— כא, כא, פעטער, וואָס האָט איר געזאָגט?

און איך בין שוין נישט גענענדיק און נישט צוגייענדיק אזוי געבליבן, און זי איז אוועק און מיר פון די אויגן פארשוווּנדן. און פון דעמאָלט אָן האָבן מיר זיך נישט באגעגנט און איינס דאָס אנדערע אויסגעמיטן, און פון דעמאָלט אָן זיך נישט געטראָפן און מער דאָס פארן מויל נישט געבראכט...

און מאזאָלעס זײַנען געוואָרע געוואָרן דערפון, און מאזאָלעס האָבן זיך אָנגעשטויסן, און זי האָט זיי נישט געזאָגט גאָרנישט, אָבער דערציילן זיי דארף מען נישט, און טאָמיד און ווען איך בין פארבײַ זיי דורכגעגאן, האָבן זיי אף מיר מיט די פינגער געטײַטלט, געשמייכלט און איינס דאָס אַנדערע אף מיר מיט די אויגן זיך אָנגעוויזן...

און זי איז נאָך אַ צײַט פרײַ געוועזן און נישט געקערט צו קיינעם, ביז זי האָט איינמאָל אים דערזעען, דערזעען און אים ליב געקריגן, דערזעען — און מיט לײַב און מיט לעבן, און ווי אזא יוגנט, און ווי אזוינע קאָנען ליב קריגן...

און געווען איז דאָס דער שטערן, נעבן וועלכן איר פאָטער און איר מוטער האָבן זיך איר באוויזן, און געווען איז דאָס ווידער אן אפדערנאכט אמאָל, און איך האָב זיך דעמאָלט נאָך דער טאָג־ארבעט ארום אונדזער מאזאָלעס־גאָרטן ארומגעדרייט, ארום פארקאן, און אלע ווײַלע אין אינווייניק ארײַנגעקוקט, און אינווייניק בין איך ניט ארײַן, ווײַל אינווייניק איז דאן זי געווען, און פארבראכט האָט זי עפּעס אליין דאָרט, און עפּעס שלאָפן נישט געגאן, ווי אלעמאָל. און אין גאָרטן איז דאן א זעלטן אָוונט־ביימער־שטילקײַט געווען, און נאָך מער, ווי אין די ביימער, האָט דאָס שטילקײַט אף די ווײַסע זאמד־סטעזשקעס גערוט, און דער גאָרטן האָט מיט הימל־מאזלדיקס געשמעקט, און אויך מיט ערד־גוטס, וואָס די ערד האָט דאן פון איר טיף ארופדערלאנגט. האָב איך דערזעען, ווי נעבן יענעם שטערן האָט זיך א קינד באוויזן, א קליינס און א שאָליִעכל, און דאָס קינד האָט אין דער האנט א לאמטערנדל געטראָגן, און דאָס לאמטערנדל האָט געברענט, און דאָס קינד האָט דאָס אין דער האנט, ווי אין א וועגערגעץ אָנגעגרייט, געהאלטן. און דעמאָלט, און דער שטערן איז

the child then called her aside, and hid somewhere in the trees, and she hesitated, and at first she walked unsteadily, and you could see her follow the child, and not so much the child as him who was standing above and peering below—the star. And then she came into the trees, and I don't know what she did with the child, there was something it told her, and there was something it gave her, but what it was I couldn't tell. Then, when the child rose back up in the air and started back with its tiny lantern, I saw her emerge from the trees, and swiftly and quickly abandon the garden, stealing through the gate and closing it behind her, and silently, as she closed the gate, she raised her head one last time, and had another upward look, a single look and then away, and then she raced back to her home and her bed . . . .

And she became a different person, and I knew what had happened. And other constellations that didn't know could also tell, and she kept smoothing her hair with her hands and she would suddenly blush, as though embarrassed about herself, and from then on and often I would notice her coming to the well when I wasn't there, and bending over the well, and silently and hastily catching her image in the well and its depth . . . . And in the garden too she became a frequent guest, and in that place among the trees, as though forgetting something, she would come and seek: She would conceal herself there with the picture of the star, with what the child had brought to her, and what she had concealed from everyone else, and I was the only one who knew, because I had peered after her and noticed it . . . .

I was saddened, and I neglected my work, and my buckets would wait and wait for me, and I would forget them for a while. And huge droughts came upon the earth, and the trees and the grass were pleading for drink, and the fields were parched, and forests were smoking, and rivers dried up, and the beds of creeks lay empty, and I didn't notice, and the constellations kept reminding me, and even then I would work so lazily, and I did my job so listlessly.

And she was always in good spirits, and a great joy shone from her eyes, and the constellations beamed with pride, and their spirits became as good as hers, and they didn't know the why and how, but they did know that her time was upon her . . . .

And fairly soon, on another evening, the star's messenger-boy came bearing gifts: necklaces and adornments of pearls, earrings and rings for her fingers. And these were things that she couldn't conceal, and everyone saw the gifts she was wearing, and they all surrounded her and estimated the value of the jewels, and she didn't know what to do, what should she say, what should she answer, and they all began to interrogate, and to encircle her with questions, and she ran from the well and she ran to the garden, and then from the garden to the well, and back and forth, and her young legs carried her . . . .

And I lost my head, and I envied the star, and I didn't speak a word to her, and she always evaded me. And she didn't want to show her joy before me, and I was unable to look at her joy, and so I kept to myself, and I also avoided the constellations. And then, on an evening, the sky-beggar came, and he came and called the constellations together, called them together and said to them:

"Prepare yourselves, you constellations, Virgo the Virgin will be taken from you!"

"What's happening?"

"She's ascending, she's being given to a great star. Prepare yourselves, you'll all be asked to the wedding."

The constellations began to prepare, and they've been preparing themselves ever since, and they surrounded the bride with love, and they all provided her with the loveliest things, and she remained quiet and gave herself over to their devotion, and they're teaching her, and advising her, how to behave, and conduct herself. And all their hands are busy at work, to prepare themselves and prepare the bride, and they're looking forward with great expectations, they're unable to part, and they're giving her the best they can, the best of all good things and whatever constellations possess . . . . I'm the only one who can't go to the wedding, I'm the only one who can't lose his envy, and (this is only for *you*) I've secretly made up my mind to pass her by with empty buckets . . . .

And the present state of the earth—it's all been caused by

גו־עסער געוואָרן פון א שטערן, און געוואקסן און אויסגעוואקסן
איז ער מיט זײַן קײַלעכיקײַט, און פארטונקלט און פארדעקט איז
ער אָבער געווען, נאָר בא א זײַט זײַנער אײנער און סאמע בא
זײַן ראנד האָט זיך א דינע און קײַלעכיקע ליכט־שארף אויס־
געשארפט, און ווי דאָס קײַלעכיקײַט פון א טוווע־מעסער בא א לע־
וואָנע אין די ערשטע טעג פון איר געבוירן האָט אויסגעזעען; —
האָט דאָס ליכטיקײַט דאן דעם שטערן באלויכטן און אין שטערן
האָט זיך א פּאָנעם באוויזן, און אין דער רעגע האָב איך פון
דער זײַט גאָרטן און זי פון יענער זײַט דאָס פּאָנעם יענץ
באמערקט, און זי האָט אירע הענט צו איר קאָפּ ארוף א הייב
געטון און מיט זיי ווי די האָר פונהינטן פאריכט, און זי האָט
זיך עפּעס פארשעמט, און זי האָט די אויגן פון אהין צו קוקן
אראָפּגעלאָזט. און דער שטערן האָט אף איר יאָ געקוקט, און
אויך מיך האָט ער געזעען, און פאר מיר האָט ער זיך ווי גע־
שעמט אביסל, און דאָס קינד מיטן לאמטערנדל האָט זיך דעמאָלט
פון זײַן אָרט אָפּגעטיילט, און אראָפּ און צו אונדז, גלײַך צום

גאָרטן צו און צו איר — אין פארשעמטקײַט־שטיין זיך אראָפּ־
געלאָזט. און דאָס קינד איז אזוי געגאנגען און דעם וועג בא־
לויכטן, און זי האָט אונטן־ארום אלע ווײַלע מיט אן אויג ארוף
א קוק געכאפּט און דאָס קינד און זײַן אָנקומען באמערקט. און
זי איז ווי אומרויִק געווען און אײַנגעשטאנען שלעכט, און דאָס
קינד איז פון דער ליכט אראָפּ און גלײַך צו איר און אין גאָרטן
זיך צוגעשטעלט. און דאָס קינד האָט זי אין א זײַט דאן אָפּגע־
רופן, צווישן ביימער און פארשטעלט ערגעץ, און זי האָט זיך ווי
געקווענקלט און אין אָנהייב נישט זיכער געגאנגען, און דאָך האָט
מען געזעען, ווי זי האָט זיך דעם קינד נאָכגעצויגן, און נישט
אזוי דעם קינד, ווי דעם אויבן־שטייענדיקן און אף איר קוקנדיקן
שטערן פאָלגנדיק. און זי איז צווישן ביימער געקומען, און וואָס
זי האָט דאָרט געטון מיטן קינד, ווייס איך נישט, און עפּעס האָט
עס איר געזאָגט, און עפּעס האָט עס איר איבערגעגעבן, וואָס
וואָס האָב איך נישט באמערקן געקאָנט; און דערנאָך, און אז
דאָס קינד האָט זיך צוריק אין לופט אופגעהויבן און צוריק מיטן
לאמטערנדל אף צוריקוועגס זיך געלאָזט, האָב איך געזעען, ווי
זי איז פון הינטער די ביימער ארויס, גיך אין אײַלעניש פון
גאָרטן זיך ארויסגעלאָזט, דורך דער פאָרטקע דורכגעשלײַכט און
זי פארמאכט נאָך זיך, און שטיל און בעייסן פארמאכן די
פאָרטקע האָט צום לעצטן מאָל דעם קאָפּ ארוף א הייב געטון
און מיט אויגן אהין א קוק געגעבן, א קוק און באלד אוועק, און
אהיים און צו איר געלעגער אָפּגעלאָפן...

און זי איז אן אנדערע געוואָרן, און איך האָב וואָס ס׳איז
געשען געוווסט. און אנדערע מאזאָלעס, וואָס האָבן נישט געוווסט,
האָבן דאָס אויך אף איר באמערקט, און באשטענדיק האָט זי זיך
אין איין די־האָר־פאריכטן געהאלטן, און עפּעס פלוצלים פלעגט
זי זיך פארויטלען און ווי פאר זיך אליין זיך פארשעמען, און פון
דעמאָלט אָן און אָפּט פלעג באמערקן, ווי זי פלעג צום ברונעם,
ווען איך בין ניט געווען, קומען, פלעג זיך איבער אים איבער־
בויגן און שטיל און אײַלנדיק אין אים און אין זײַן טיפקײַט זיך
שפּיגלען... און אויך אין גאָרטן איז זי אן אָפטער גאסט געוואָרן,
און אף יענעם אָרט צווישן די ביימער פלעג ווי עפּעס דאָרט

פארגעסנדיק אהין זוכן קומען: דאָס האָט זי זיך דאָרטן מיט דעם
בילד פון שטערן באהאלטן, מיט דעם, וואָס דאָס קינד האָט איר
געבראכט און וואָס זי האָט עס פון אלעמען באהאלטן געהאט,
און נאָר איך אײנער האָב געוווסט דערפון, ווײַל איך האָב איר
נאָכגעקוקט און זי באמערקט עס צו האָבן...

און איך בין טרויעריק געוואָרן, און איך האָב מײַן ארבעט
פארלאָזט, און מײַנע עמער פלעגן ווארטן אף מיר, און איך
פלעג זיי א צײַט נישט געדענקען. און אף דער ערד זײַנען
גרויסע היצן געוואָרן, און גראָזן און ביימער האָבן זיך א טרונק
געבעטן, און פעלדער האָבן געטריקנט, און וועלדער האָבן זיך
גערויכערט, און טעכער זײַנען אײַנגעגאן, און פון קליינע טײַכלעך
זײַנען די בעטן ליידיק געשטאנען, און איך האָב עס נישט בא־
מערקט, און מאזאָלעס פלעגן מיר דערמאָנען דערפון, און אויך
דעמאָלט פלעג איך פויל ארבעטן, און אויך דעמאָלט פלעג אָן
כיישעק טון...

און זי איז אופגעלעבט געווען, און א סימכע האָט איר פון די
אויגן ארויסגעקוקט, און מאזאָלעס פלעגן זיך אין איר שפּיגלען,
און מיט איר אופגעלייגטקײַט אויך אליין אופגעלייגט זײַן, און
געוווסט האָבן זיי נישט וואָס, נאָר דאָך געוווסט, אז איר צײַט
דערנעענט זיך שוין זיכער...

און אין א שטיקל צײַט ארום, אין א צווייטן אָוונט, האָט
איר דעם שטערנס שאָליעכל מאטאָנעס געבראכט: האלדז־בענדער
און פערל־צירונגען, אוירינגלעך און רינגעלעך־מאטאָנעס. און זי
האָט זיי שוין נישט אויסבאהאלטן געקאָנט, און דערזעען האָבן
די מאטאָנעס בא איר אלע, און אלע האָבן זי ארומגערינגלט און
ווי געהאלטן און געשאצט אין טײַערקײַט, און זי האָט וואָס צו

my neglect. My abundance is closed off, and that's why your world is as it is—and the earth has to drink—though it drink blood for water, and people have to eat, though they eat people for bread, and spirit enters the houses and eats the garbage and dry pieces, and human seers are struck with eye diseases, and certain world-providers get drunk in the taverns, and poets mock, and certain writers, when they hear the constellations blowing their noses, they think it's thunder and portentous events—ugh!—and now I've been told that worst of all, the night-wanderer is hanging around in taverns, and among people like him, among the senile and infirm, he's recruiting members for a society, for preventing cruelty to animals.

"'And there you have the story, wanderer,' And that's what Aquarius said to me.... That was quite a stone in my garden," said the night-wanderer.

"Yes, not bad," smiled the world-carrier.

"Well, and what about you and the wedding?"

"I've been invited, and I'll go."

"And what about the empty buckets?"

"I'm not afraid."

"What's going to happen?"

"The sky-beggar showed us a way. This is what happened:"

Recently, as I was walking along with the weight of the world on my shoulders, with my head in the clouds and lost in thought, and providing purposes for my things, and my heart was heavy and filled with rue, thinking about the times, and I felt so desolate, and a mountain of questions hovered above me, and I recalled the questions that people keep asking me, and all the mockers and laughers came to my eyes, and there was one question I couldn't get rid of: It's all in your hands.... One wrong move, and the ball will fall, and—that will be all, and the past will be past, and the future won't come, and so why bother holding it, where will you bring it, if the road is marked out, and the path is revealed, and there's no way of going out of your way...?

"There's a way!" something suddenly said in my ears. I turned my head to see where the sudden voice was coming from, and I saw the sky-beggar, in a cheerful mood, with a merry face, and he quickly spoke to me:

"World-carrier, you're invited to heaven, to attend the marriage of Star and Virgo, and don't wait to be coaxed."

"How can I go," I said to him, "and how can I think of marriages now that Aquarius has done away with our abundance? Aquarius has made his well run dry, and he's abandoned his job, his buckets are full of holes, and soon we won't have anything left."

To which the beggar replied: "Don't be afraid, something is going to happen at the ceremony.... The Seven Wayfarers and the Seven Beggars will attend.... And that will be a propitious time, and everyone in need will be asked to come, and in regard to you and your burden, you'll both no longer depend on your star; and what you've yearned for all these years, you'll get; you're going to be raised and you'll stand higher than the constellations...."

"What do you mean?"

"It's possible, just be sure to come .... And here's the road, it's all uphill, and if you'll follow it you'll avoid the waterman with his buckets...."

And so I started out on the road, and made my way upward, and soon I heard the winds of the spheres, whirling remote and strange, the likes of which I had never heard, and I heard the singing of alien suns, and their wheels of fire were dazzling, and I also sang out, and on the way I kept meeting people like myself, and all of them were invited too, walking along in sublimity, and in front the Elephant, shaking his heavy head, and with mountains of wealth, and with wedding gifts, to make the bride and groom rejoice....

"And that," said the world-carrier, "is my joy and my uphill," and now, wanderer, I'm leaving...."

And the world-carrier arose from sitting at the table, from sitting and from telling so long, and the night watchman in his furriness also got up, and nothing was written on his face, he had come that way, before the story, and even now, even after the telling, he still looked the same, and watchmanlike he straightened his fur, and the watchman's whistle was on his chest, and he turned around to the window there, and he saw it was true, it was dawning soon. He

טון נישט געוווסט, וואָס צו זאָגן און וואָס צו ענטפערן, און
אלע האָבן זי אויספרעגן גענומען, און אלע האָבן זי מיט פראגעס
ארומגערינגלט, און זי איז פון ברונעם צום גאָרטן געלאָפן, און
פון גאָרטן צום ברונעם, און הין און צוריק, און יונגע פיס האָבן
זי געטראָגן...

און איך האָב דעם קאָפּ פארלוירן, און איך האָב זיך אין
שטערן מיסקאנע געווען, און איך האָב מיט איר גאָרנישט ניט

gave the wanderer a nasty glance, and the wanderer vanished from his sight, and the world-carrier left the room, and just before he left for good, he looked at the drunkards asleep at the table, and he left them in silence, and the watchman after him; and the day was already blossoming, and one by one, from the courtyards, with their brooms in their hands, the janitors started coming out, to sweep the yards and clean the streets, and the carrier said good morning to the watchman and took his leave, and the watchman went off, to his house, to his home, to spend the day resting for the night....

And that morning, when the day was broad and bright, when the sun was high in the heavens, and a huge bustle in the streets, and the streets had been cleaned again to be dirtied again by the day and the din; and the carrier and the world had gone far, with his heavy weight to carry uphill, and to strain with it—it was only then that the drinkers awoke, the ones who had spent the night, in the tavern, in The Blind Man, they awoke and rubbed their eyes, and they were nocturnally pale, and had pale smiles on their lips, and they left the room in The Blind Man and came out on the street, and first they went to an unclean place, they went there and stood there facing the wall, stood there and yielded their nightly drinking....

גערעדט, און זי האָט מיך אויסגעמיטן. און איר פרייד פאר מיר ווײַזן האָט זי נישט געוואָלט, און איך אף איר פרייד קוקן האָב נישט געקאָנט, האָב איך זיך אָפּגעזונדערט און זי און אויך די מאזאָלעס אויסגעמיטן. און אמאָל אין אן אָוונט איינעם איז דער הימל־בעטלער געקומען, געקומען און אלע מאזאָלעס צונויפגערופן, זיי צונויפגערופן און זיי אזוי געזאָגט:

— זײַט גרייט, מאזאָלעס, מאזל־יונגפרוי ווערט בא אײַך צו־גענומען!

— וואָס איז?

— זי ווערט אופגעבראכט און פאר א גרויסן שטערן אָפּ־געגעבן. זײַט גרייט, איר ווערט אלע צו דער כאסענע געבעטן.

און די מאזאָלעס האָבן זיך גרייטן גענומען, און זיי גרייטן זיך שוין פון א צײַט, און די קאלע האָבן זיי מיט ליבע ארומ־גערינגלט, און זי ווערט פון אלעמען מיט אלעם ליבסטן בא־זאָרגט, און זי איז שטיל און האָט זיך זייער געטרײַשאפט איבערגעגעבן, און זיי לערנען זי, און זיי אייצענען זי, ווי זי זאָל זיך פירן און ווי זיך האלטן באדארף; און אלעמענס הענט זײַנען איצט מיט ארבעט פארנומען, פאר זיך און פאר דער קאלע צוצוגרייטן, און זיי בענקען שוין און קאָנען זיך נישט שיידן, און דערווײַל גיבן איר דאָס בעסטע אָפּ, פון אלעם גוטן און וואָס ס׳פארמאָגן נאָר מאזאָלעס... איינער נאָר איך קאָן אף דער כאסענע נישט זײַן, איינער נאָר איך קאָן זיך פון דער קינד נישט באפרײַען, און (דאָס זאָג נאָר ד י ר) אין דער שטיל האָב באשלאָסן מיט ליידיקע עמער איר איבערצוגיין...

און דאָס, וואָס דו זעסט אף דײַן ערד אצינד, דאָס איז אדאנק מײַן אָפּגעלאָזנקײַט געוואָרן; מײַן שעפּע האָב פארשלאָסן און אף דײַן וועלט איז וואָס ס׳איז געוואָרן, געוואָרן, און די ערד דארף טרינקען — טרינקט זי בלוט פאר וואסער, און מענטשן דארפן עסן, עסן זיי מענטשן פאר ברויט, און גײַסט גייט אין די הײַזער און שפּײַזט זיך פון אָפּפאל און שטיקלעך דארע, און מענטשלעכע זעערס זײַנען מיט אויגן־קראנקײַט געשלאָגן, און געוויסע וועלט־פארזאָרגערס אין די שענקען שיקערן, און פּאָעטן שפּעטן, און געוויסע דיכטער, אז זיי הערן מאזאָלעס די נע שנײַצן, נעמען עס פאר דונערן, און פאר גרויסע געשעענישן אָן. — טפוי! — און דער איקער, דער נאכט־שלעפּער, זאָגט מען, שלעפּט זיך שוין אין די שענקען ארום, און צווישן אזוינע, ווי ער, צווישן אויוועך־באָטעלע און קראנקלינגען, מיטגלידער פאר זײַנער א כעוורע, פאר „צאר־באלעכאים״ ווערבעוועט...

— און אָט האָסטו דיר די מײַסע, שלעפּער, און דאָס האָט מיר דער מאזל־עמער דערציילט.

— נישקאָשע פון א שטיין אין מײַן גאָרטן! — זאָגט דער נאכט־שלעפּער.

— יאָ, נישקאָשע, שמייכלט דער גײַסט.

— נו, און וווּ ב י ס ט ו מיט דער כאסענע?

— איך בין אויך פארבעטן און גיי.

— און פאר די ליידיקע עמער?

— כ׳האָב קיין מוירע ניט.

— וואָס איז?

— דער הימל־בעטלער האָט אונדז א וועג אָנגעוויזן. און ס׳איז אזוי געווען: — ווען איך בין אין דער לעצטער צײַט איינ־מאָל מיט דער וועלט־מאסע אפן אקסל געגאנגען, פארטראכט גע־ווען און פארקלערט און פאר מײַנע זאכן טאכלייסים פארזאָרגט. און שווער און ביטער איז מיר אפן הארצן געווען פון דער צײַט קלערנדיק, און וויסט איז מיר געווען און א בארג מיט פראגעס האָט אף מיר געהויערט; און געדענקט האָב איך וואָס מע פרעגט מיך אָפּ באשטענדיק, און אלע שפּעטערס און אָפּלאכערס האָבן זיך מיר פאר די אויגן פאָרגעשטעלט, און פון איינער א פראגע האָב איך זיך ניט באפרײַען געקאָנט: „ס׳איז דאָך אין די הענט בא דיר... איין שלעכטן ה א ל ט, און די מאסע דיר פון די אקסל פאלט, און — פּאָטער, און דאָס געוועזענע איז אויס. אוו דאס

קומענדיקע וועט ניט קומען, און נאָך וואָס האלטן זיך מיט דעם, און צו וואָס ווע‍סטו דאָס ברענגען, אז דער וועג איז אָנגעצייכנט און דער גאנג איז אויסגעשטעלט, און ארויסגיין פון אים איז אוממעגלעך?...״

— „מעגלעך!״ — האָט מיר עפּעס פלוצים אין די אויערן דאן א זאָג געטון. און אז איך האָב זיך אויסגעדרייט און פון וועמען דאָס פלוצימדיקע קאָל קומט, זען געוואָלט, האָב דעם הימל־בעטלער מיט א פריילעך געמיט און מיט אן אופגעלייגט פּאָנעם דערזעען און ער האָט מיר א זאָג געטון אף דער גיך: —

— וועלט־טרעגער, ביסט אין הימל אײַנגעלאדן, בא דער כאסענע פון שטערן מיט מאזל־יונגפרוי בײַצוזײַן, און לאָז זיך ניט בעטן.

האָב איך געזאָגט: ווי אזוי זאָל איך גיין און ווי אזוי קאָן איך כאסענעס אין זינען האָבן, אז מאזל־עמער האָט פון אונדז די שעפּע אָפּגעטון, און מאזל־עמער האָט זײַן ברונעם געמאכט אויס־טריקענען, און זײַן ארבעט האָט פארלאָזט און זײַנע עמער זײַנען צעלעכצט, און מיר האָבן באלד ניט מיט וו אָ ס צו קומען.

האָט מיר דער בעטלער געענטפערט: — האָב קיין מוירע ניט, בא דער כופּע וועט עפּעס געשעען... בא דער כופּע וועלן די זיבן גיי־שטערן און די זיבן בעטלערס זײַן... און זײַן וועט דעמאָלט אן אייס ראָצוין, און אלע, וואָס נייטיקן זיך, ווערן אהין צו יענער שאָ אײַנגעלאדן און וואָס געהערט ד י ר און דײַן מ א ס ע, וועט איר מער פון דײַן מאזל ניט אָפּהענגיק זײַן, ווע‍סטו ד אָ ס, וואָס האָסט אלע יאָרן געגארט, פּויעלן, וועסטו דערהייבן ווערן און ה ע כ ע ר פון מאזאָלעס שטיין...

— וואָס הייסט?

— ס׳איז מעגלעך און זײַ נאָר דערבײַ... און אָט האָסטו דיר א וועג, און אָט גייט ער בארג־ארוף, און גייסטו מיט אים, וועסטו דעם מאזל מיט זײַנע עמער אויסמײַדן... און איך בין אוועקגעגאנגען מיט דעם וועג און באלד ארוף זיך גענומען, און באלד האָב איך ווינטן פון הימל־גערעדער דרייען זיך דערהערט, ווײַכע און פרעמדע, און וואָס איך האָב קיינמאָל ניט געהערט אזוינע, און געזאנגען פון פרעמד־זונען האָב פארנומען, וואָס זייערע פײַער־רעדער האָבן מיר פאר די אויגן געשווינדלט, און אויך איך האָב זיך צעזונגען און אפן וועג מיט נ אָ ך א ז ו י נ ע, ווי איך זיך באגעגנט, און אלע זײַנען אײַנגעלאדענע, און אלע אהין און אין דערהויבנקײַט גייען, און פ א ר אלעמען דער הימל־העלפאנד גייט און מיטן שווערן קאָפּ זײַנעם שאָקלט, און מיט בערג און מיט גוטס, און מיט כאָסן־קאלע־מאטאָנעס, כאָסן־קאלע צו דערפרייען...

— און דאָס איז דיר מײַן גדולע און מײַן בארג־ארוף, שלע־פּער, און איצט גיי איך...

און דער וועלט־טרעגער הייבט זיך דאן פון באם טיש־זיצן אוף, פון זיצן און פון דערציילן לאנגן, און אויך דער נאכט־היטער מיט זײַן געפּעלצטקײַט שטייט אוף, און אף זײַן פּאָנעם איז גאָרניט צו דערקענען, אזוי געקומען, אזוי פאר דער מײַסע, אזוי אויך א י צ ט און נ אָ כ ן דערציילן, זעט אויס, און ער פאריכט דעם פעלץ זיך היטעריש, און דאָס היטער־פײַפעלע אף זײַן ברוסט־ברעטל געפינט און ער קערעוועט זיך צום פענצטערל פון צימער אויס, און זעט, אז יאָ, אז אין דרויסן טאקע טאָגט שוין באלד, גיט ער דאן אף שלעפּער עפּעס א קוק א בייזן, און שלעפּער, ווי אין דער ערד פארשווינדט, און וועלט־טרעגער לאָזט זיך פון צימער ארויסגיין, און פארן אוועקגיין, גיט נאָך אף די שיקורים, אף די באם טיש שלאָפנדיקע, א קוק, און פארלאָזט זיי שטיל, און אזוי נאָך אים דער היטער; און אין דרויסן דער טאָג שוין פארנעמט זיך, און אײַנציקווײַז פון די הויפן, מיט די בעזימער אין די הענט די הויף־היטער אף צו פארקערן און די גאסן רייניקן זיך באווײַזן, און דער וועלט־טרעגער זאָגט א גוטן טאָג דעם היטער און גייט פון אים אָפּ, און דער היטער גייט צו זיך אוועק, צו זײַן היים און צו זײַן שטוב, אום פאר דער נאכט דעם טאָג צו רוען...

און אינדערפרי, אז גרויסער טאָג איז שוין אין שטאָט, אז הויכע זון איז שוין אין הימל, גרויסער ראש אף די גאסן, און די גאסן שוין אָפּגעריי‍ניקט, אום ווידער פון טאָג און טומל פאר־שמוצט צו ווערן; און טרעגער מיט וועלט איז שוין ווײַט, מיט זײַן מאסע און מיט זײַן שווערער בארג־ארוף צו טראָגן, און מיט איר זיך צו מיִען, — דערוועקט זיך ערשט דאן דער אוילעם, דער אף דער נאכט פארבליבענער, אין שענק אין „סאגענאָער״, דער־וועקט זיך און ווישט זיך די אויגן אויס, און נאכטיש בלאס זײַנען זיי און בלאסע שמייכלען אף זייערע ליפּן, פארלאָזן זיי דאן דאָס צימערל אין „סאגענאָער״ און אף דער גאס ארויסקומען, קומען ארויס און צום ערשטן צו אן אומריין אָרט ווענדן זיך, גייען אהין ארײַן און מיט די פּענימער צו די ווענט שטעלן זיך, שטעלן זיך אוועק און גיבן דאָס נאכט־געטראנק דאָרט אָפּ...